

nødvendigheter, men han lover ikke rikdom. Penger og bankkonti er ikke hans største velsignelser. Han velsigner oss med visdom til å forvalte våre begrensede materielle ressurser, visdom til å leve bedre på 90 prosent av vår inntekt enn på 100 prosent. Trofaste tiendebetalere forstår fremtidsrettet livsførsel og er som regel mer selvhjulpne.

Jeg har etter hvert forstått at Herrens største velsignelser er åndelige, og de har ofte med familie, venner og evangeliet å gjøre. Han synes ofte å velsigne oss med en spesiell følsomhet for Den hellige ånds innflytelse og veiledning, spesielt i det som angår ekteskap og familie, som for eksempel barneoppdragelse. En slik åndelig følsomhet kan hjelpe oss å nyte fred og harmoni i hjemmet. President James E. Faust vitnet om at å betale tiende er "en utmerket forsikring mot skilsmisse" ("Berik ditt ekteskap", *Liahona*, april 2007, 5).

Å betale tiende hjelper oss å utvikle et lydig og ydmykt hjerte, og et takknemlig hjerte som "anerkjenner hans hånd i alle ting" (L&p 59:21). Å betale tiende hjelper oss å utvikle et gavmildt og tilgivende hjerte, samt et kjærlig hjerte fylt av Kristi rene kjærlighet. Vi blir ivrige etter å tjene og velsigne andre, og retter oss villig etter Herrens vilje. De som regelmessig betaler tiende, opplever styrket tro på den Herre Jesus Kristus og utvikler et urokkelig og varig vitnesbyrd om hans evangelium og hans kirke. Ingen av disse velsignelsene har noe med penger eller materielle ting å gjøre, men de er utvilsomt Herrens største velsignelser.

Jeg vitner om at når vitrofast betaler vår tiende, vil Herren åpne himmelens sluser og utøse sine største velsignelser over oss. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Lynn G. Robbins

i De sytiti

Hva slags menn og kvinner burde dere være?

Måtte dere lykkes med å utvikle Kristus-lignende egenskaper, slik at dere kan ha hans bilde i deres ansikt, og hans egenskaper kan komme til uttrykk i deres adferd.

Å være eller ikke være" er faktisk et veldig godt spørsmål.¹ Frelseren stilte spørsmålet på en langt mer dyptgripende måte, slik at det blir et avgjørende doktrinært spørsmål for oss alle: "Hva slags menn [og kvinner] burde dere være? Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er" (3 Nephi 27:27; uthevelse tilføyd). Verbet *være* i første person presens er *jeg er* . Han oppfordrer oss til å påta oss hans navn og hans natur.

For å bli slik han *er* , må vi også *gjøre* de tingene han *gjorde* : "Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dette er mitt evangelium, og dere vet hva dere må *gjøre* i min kirke, for de gjerninger dere har sett meg *gjøre* skal dere også *gjøre* " (3 Nephi 27:21; uthevelse tilføyd).

Det er umulig å skille det å *være* og det å *gjøre* . Som gjensidig avhengige læresetninger, forsterker og fremmer de hverandre. Tro motiverer oss for eksempel til å be, og bønn på sin side styrker vår tro.

Frelseren anklaget ofte dem som *gjorde* uten å *være* – og kalte dem hyklere: "Dette folk ærer meg med leppene, men deres hjerte er langt borte fra meg" (Markus 7:6). Å *gjøre* uten å *være* er hyklersk, eller å late som man er noe man ikke er.

Men å *være* uten å *gjøre* er meningsløst, akkurat som "med troen. Dersom den ikke har gjerninger, *er den død* i seg selv" (Jakobs brev 2:17; uthevelse tilføyd). Å *være* uten å *gjøre* er egentlig ikke å *være* – det er selvedrag, å tro at man er god bare fordi man har gode hensikter.

Å *gjøre* uten å *være* – altså hykleri – er en falsk fremstilling overfor andre, men å *være* uten å *gjøre* er en falsk fremstilling overfor en selv.

Frelseren refset de skriftlærde og fariseerne for deres hykleri: "Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere, som gir tiende" – noe de *gjorde* – "av mynte og anis og karve, men lar ugjort det som veier tyngre i loven: Rettferd, barmhjertighet og troskap" (Matteus

23:23). Med andre ord, de *var* ikke det de skulle *ha vært*.

Selv om han bekreftet viktigheten av å *gjøre*, utpekte Frelseren det å *være* som “det som veier tyngre”. Den store viktigheten av å *være* illustreres i følgende eksempler:

- Å gå ned i dåpens vann er noe vi *gjør*. Det å *være* som må komme forut for dette, er tro på Jesus Kristus og en mektig forandring i hjertet.
- Deltagelse i nadverden er noe vi *gjør*. Å *være* verdig til å ta del i nadverden er det som veier tyngre og er mye viktigere.
- Ordinasjon til prestedømmet er en handling, eller noe vi *gjør*. Det som veier tyngre, er imidlertid kraften i prestedømmet, som kommer “ifølge rettferdighetens prinsipper” (L&p 121:36), eller å *være*.

Mange av oss lager lister for å minne oss om ting vi *ønsker å gjøre*. Men få har lister over ting de *ønsker å være*. Hvorfor? Ting å *gjøre* er aktiviteter eller hendelser som kan krysses av når de er *utført*. Å *være* blir imidlertid aldri *utført*. Man kan ikke krysse av det man *er*. Jeg kan invitere min hustru ut på en fin aften nå til fredag, noe jeg *gjør*. Men å *være* en god mann er ikke en hendelse. Det må *være* en del av min natur – min karakter, eller den jeg er.

Eller når kan jeg som far, krysse av et barn på listen min som *utført*? Vi blir aldri ferdige med å *være* gode foreldre. Og for å være gode foreldre, er noe av det viktigste vi kan lære våre barn, hvordan de kan *bli* Frelseren mer lik.

Å *være* lik Kristus er ikke noe vi kan se, men det er drivkraften bak det vi *gjør*, som kan sees. Når en mor eller far hjelper et barn å lære å gå, for eksempel, ser vi dem *gjøre* ting som å støtte eller rose barnet. Disse

gjerninger uttrykker den usynlige kjærligheten i deres hjerte og den usynlige troen og håpet på barnets muligheter. *Dag etter dag fortsetter de å uttrykke de usynlige egenskapene* tålmodighet og utholdenhet.

Ettersom *være* fører til *gjøre*, og er motivet bak det vi *gjør*, vil det å undervise i å *være* forbedre adferd mer effektivt enn å fokusere på å *gjøre*.

Når barn oppfører seg dårlig, for eksempel når de krangler med hverandre, retter vi ofte feilaktig vår disiplinering mot det de *gjorde*, eller kranglingen vi så. Men det de *gjør* – adferden – er bare et symptom på det usynlige motivet i deres hjerte. Vi kan spørre: “Hvilke egenskaper, om barnet forsto dem, ville korrigere denne adferden i fremtiden? Å være tålmodig og tilgi når man blir irritert? Å elske og være en fredsstifter? Å ta ansvar for sine egne handlinger og ikke klandre andre?”

Hvordan kan foreldre lære sine barn disse egenskapene? Vi vil aldri få en bedre mulighet til å lære og vise våre barn Kristus-lignende egenskaper enn ved hvordan vi disiplinere dem. *Disiplin* kommer av det samme ordet som *disippel*, og impliserer tålmodighet og undervisning fra vår side. Det skulle ikke gjøres i sinne. Vi kan og bør disiplinere slik som Lære og pakter 121 lærer oss, “ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet, ved vennlighet og ren kunnskap” (vers 41–42). Dette er Kristus-lignende *egenskaper* som skulle være en del av den vi *er* som foreldre og Kristi disipler.

Ved disiplinering lærer barnet om konsekvenser. I slike øyeblikk er det nyttig å snu noe negativt til noe positivt. Hvis barnet tilstår å ha gjort noe galt, gi det ros for det motet det krevde å tilstå. Spør barnet hva han eller hun lærte av feiltrinnet eller udåden. Da

får dere, eller enda viktigere, Ånden, en mulighet til å påvirke og undervise barnet. Når vi lærer barna læren ved Ånden, har den kraft til å forandre deres natur – det de *er* – med tiden.

Alma oppdaget dette prinsippet, at “forkynnelsen av ordet hadde stor tilbøyelighet til å få folket til å *gjøre* det som var rettferdig – ja, det hadde hatt større innvirkning på folkets sinn enn sverdet” (Alma 31:5; uthevelse tilføyd). Hvorfor? Fordi sverdet bare straffet adferd – det de *gjorde* – mens forkynnelsen av ordet forandret menneskers natur – hvem de *var* eller kunne *bli*.

Et snilt og lydig barn vil bare gi en far eller mor grunnkurs i barneoppdragelse. Hvis dere er velsignet med et barn som prøver deres tålmodighet i n-te grad, får dere universitetsutdannelse i barneoppdragelse. Istedenfor å lure på hva dere kan ha gjort i foruttliværelsen for å fortjene noe slikt, kan dere se på det mer krevende barnet som en vel-signelse og en mulighet til å bli mer lik Gud. Hvilket av barna vil prøve deres tålmodighet, langmodighet og andre Kristus-lignende egenskaper, og hjelpe dere å utvikle og foredle dem? Kan det hende at dere trenger dette barnet like mye som barnet trenger dere?

Vi har alle hørt at vi skulle for-dømme synden og ikke synderen. I samme ånd, når våre barn oppfører seg dårlig, må vi passe oss så vi ikke sier ting som kan få dem til å tro at det de *gjorde* galt, er den de *er*. “La aldri et feiltrinn gå fra en handling til en identitet,” med tilhørende merkelapper som “dum”, “treg”, “lat”, eller “klønete”.² Våre barn er Guds barn. Det er deres sanne identitet og potensial. Hans plan er å hjelpe sine barn å overvinne feil og ugjerninger og utvikle seg til å bli slik han *er*. Skuffende adferd skulle derfor anses som noe midlertidig, ikke permanent – en handling, ikke en identitet.

Derfor må vi være svært forsiktige med å bruke permanente uttrykk som “Du gjør alltid ...” eller “Du gjør aldri ...” når vi irettesetter. Hver forsiktige med uttalelser som “Du bryr deg aldri om mine følelser” eller “Hvorfor må vi alltid vente på deg?” Slike uttalelser får disse handlingene til å virke som en identitet som kan få negativ innflytelse på barnets selvoppfatning og egenverd.

Identitetsforvirring kan også forekomme når vi spør barn hva de ønsker å *bli* når de blir store, som om vårt *levebrød* var ensbetydende med hvem vi *er*. Hverken yrke eller levebrød skulle definere vår identitet eller egenverd. Frelseren var for eksempel en ydmyk tømmer, men det var langt fra definerende for hans liv.

For å hjelpe barn å finne seg selv og styrke deres egenverd, bør vi absolutt rose deres prestasjoner eller adferd – det de *gjør*. Men vi gjør enda klokere i å rette mesteparten av vår ros mot deres karakter og tro – hvem de *er*.

Innen idrett kan for eksempel en klok måte å rose våre barns prestasjoner på – det de *gjør* – være å fokusere på det de *er* – som deres energi, utholdenhet, holdning i møte med motgang

osv.– og slik rose både det de *er* og det de *gjør*.

Når vi ber barn om å *gjøre* plikter, kan vi også prøve å rose dem for det de *er*, for eksempel: “Jeg blir så glad når du utfører pliktene dine med en positiv innstilling.”

Når barn får en karakterrapport fra skolen, kan vi rose dem for de gode karakterene, men det kan være av mer varig verdi å rose dem for deres *flid*: “Du har levert alle oppgavene dine. Du kan virkelig det å takle og fullføre ting som er vanskelige. Jeg er stolt av deg.”

Under familiens skriftstudium kan dere se etter og drøfte eksempler på egenskaper dere leser om den dagen. Ettersom Kristus-lignende egenskaper er gaver fra Gud, og ikke kan utvikles uten hans hjelp³, skulle dere be om disse gavene som familie og på egen hånd.

Ved middagsbordet kan dere iblant snakke om egenskaper, spesielt dem dere leste om i Skriftene tidligere den morgenen. “Hvordan har du vært en god venn i dag? På hvilken måte har du vist medlidenhet? Hvordan hjalp tro deg å møte dagens utfordringer? Hvordan har

du vært pålitelig? ærlig? generøs? ydmyk?” Det er en rekke egenskaper i Skriftene som trenger å bli undervist i og læres.

Den viktigste måten å lære dem å *være* på er å *være* den slags foreldre for våre barn som vår himmelske Fader er for oss. Han er den eneste fullkomne far, og han har gitt oss sin håndbok i barneoppdragelse – Skriftene.

Min tale i dag har først og fremst rettet seg mot foreldre, men prinsippene gjelder alle. Måtte dere lykkes med å utvikle Kristus-lignende egenskaper, slik at dere kan ha hans bilde i deres ansikt, og hans egenskaper kan komme til uttrykk i deres adferd. Da, når deres barn eller andre føler deres kjærlighet og ser deres adferd, vil det minne dem om Frelseren og trekke dem til Ham. Dette er min bønn og mitt vitnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, akt 3, scene 1, linje 56.
2. Carol Dweck, sitert i Joe Kita: “Bounce Back Chronicles”, *Reader's Digest*, mai 2009, 95.
3. Se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 115.